

kot datla bijícího zobákem do kmene stromu. Na odpočinek jsem však neměl ani pomyslení, běžel jsem totiž o holý život. I přes urputnou snahu uniknout se ke mně nezastavitelně blížili. Cítil jsem je nyní těsně za svými zády. Už jsem skoro sahal po klice, ale bylo pozdě. Nezvzládl jsem to.

Najednou se celé prostředí začalo otrásat, v uších mi drnčelo, předchozí hororová scéna zmizela a místo ní se mi před očima zjevil strop mé ložnice. Zase jen sen.

Povzdechl jsem si, otřel pot z čela a nechal budík ještě několik vteřin vřeštět. Nakonec jsem se ale přemohl, vylezl z postele, došel ke stolku s řinčícím přístrojem a zmáčkl vypínač. Těch pár kroků mi každé ráno sloužilo jako prevence proti opětovnému usnutí, jež by dozajista hrozilo v případě dostupnosti vypínače z pohodlí postele. Takto jsem se ovšem stihl cestou k pracovnímu koutu místnosti částečně probat a nabýt odvalu potřebnou v dalším boji s ospalostí. Následovala obligátní ranní hygiena zajišťující mi právo vstupu do lidské společnosti, jehož jsem v průběhu každé noci s proměňujícím se zevněškem pozbýval. V takových chvílích se zdá až neuvěřitelné, jaké zázraky dokáže prostá tekoucí voda. Ranní slabost postupně ustoupila a já se začal těšit na snídani.

Po přesunu do kuchyně jsem vyndal snídanovou směs z lednice a nechal ji ohřát. Během navyklé trasy jsem rovněž stiskem knoflíku vpustil do bytu novináře, jehož hlas vycházející z reproduktoru rádiového přijímače mi každé ráno servíroval přehled novinek z metropole. Pořádně nevnímaje obsah zpráv, připravil jsem na jídelním stole vše potřebné k banketu pro jednoho a přitom polykal výsledek podmíněného reflexu rychle se mi deroucí do úst. Za pár vteřin skončil ohřev pokrmu a já se, po dlouhé noci celý vyhládlý, s chutí pustil do jídla. Hlasatel mezitím přešel ke zpravodajství ze světa, což u mne vyvolalo zhruba stejně intenzivní odezvu jako předchozí téma. V té chvíli mě nemohlo od snídaně vyrušit absolutně nic, takže jsem s klidem ignoroval

zvěst o nulovém pokroku v jednáních na nějaké konferenci lídrů bohatých zemí svolané kvůli blížící se kometě, která se podle všech vědeckých předpokladů měla brzy srazit se Zemí. Zprávy o téhle domnělé zkáze našeho světa přicházely celou řadu měsíců, ne-li let, a většina z nás je považovala za jakousi přirozenou součást diskurzu lidí, kteří se nemusí starat, jak zaplatit nájem či kde vzít peníze na dovolenou. Tenhle problém se běžných občanů zkrátka netýkal. Proč se také strachovat o budoucnost, jež je pořád dosti daleko, když máme důležitější věci na práci? Občas si vrcholní politici udělali výlet na mezinárodní summit kdesi v teple u mořského pobřeží, aby dali najevo, že naslouchají slovným profesorům a jsou ochotni podle jejich rad konat. Ovšem co nebylo starostí běžného občana, se jen stěžít mohlo stát starostí jeho reprezentanta, a tak tato málo sledovaná setkání nikdy k ničemu kloudnému nedospěla a samotní vůdci národů je chápali jako příjemné povyražení ve jménu dobrého úmyslu. Sice někdy ulicemi hlavních měst prošel pochod demonstrantů požadujících reálné kroky k odvrácení katastrofy, jednou za čas se nějaký pomatenec na protest proti nečinnosti zodpovědných orgánů upálil, jinak ale tato předpovídaná událost nikoho příliš nezajímala.

Já sám jsem se v té věci radil k mlčící většině. Věda, její metody a poznatky mi nebyly cizí (měl jsem mezi vědci dokonce několik přátel), přišlo mi však absurdní strachovat se z něčeho, co se třeba vůbec nemusí stát, a pokud ano, nemohu s tím tak jako tak nic dělat. Nezpochybňoval jsem pozorovatelné příznaky naším směrem letícího vesmírného tělesa – na noční obloze byla vlasatice se svým prachovým ohonem koneckonců velice dobře viditelná –, jejich dopad mi ale nepřipadal natolik významný, abych se donutil tímto problémem hlouběji zabývat. Čas od času se na ulici objevil kráter po meteoritu z předvoje komety a občas vesmírné kamínky vysklily několik oken v našem bytovém domě, s takovými obtížemi jsem se ovšem dokázal smířit. Neměl jsem nic proti tomu, aby